



o o o o o o o o o o o o o o o o o o o o o o o

Na prahu léta  
slunce otevřelo dveře.  
Viděl jsem vonící dálky  
na prostřeném stole  
a cesty jako stříbrné plamínky  
tančily na starobyklých svícnech.

o o o o o o o o o o o o o o o o o o o o o o o

## K I D O V A      B Á S E Ň

o o o o o o o o o o o o o o o o o o o o o o o

Vítr fičel pasekou a nadouval igelit, pod nímž se krčili Samotář Péťa s Ringle Kidem. Tlachoviště bylo opuštěné. Přívaly deště útočily na hranici přikrytou celtou, v lese hledaly skupinky trampů suchá, chráněná místečka.

"Prší?" zeptal se Kid a do jeho hlasu se plížila beznaděj. "Prší," přisvědčil Péťa.

"Pořád?"

"Pořád."

Ozval se vzdech a zase bylo ticho, až na neúnavného kytaristu, který odvedle mokkými prsty loudil z kytary pár tónů. Ale k večeru déšť ustal a když se zapálil oheň, objevily se i hvězdy. Nálada stoupla, hranice vesele čoudila a z vlhkých batlů stoupala pára. Kid se přihnul za Pěťou a řekl: "Dej mě zapsat do soutěže v poezii. Napsal jsem báseň."

"Ty píšeš básničky?" zeptal se překvapeně



trampové chtěli v jednom z pikovických tunelů podřezat. Historka to byla hrůzostrašná, ale skutečnost se z ní bohužel vytrácela pod tíhou představitivosti. Nedávno zažil průvodčí další příhodu - ale o té nevypráví tak rád. Stalo se to v nedělním vlaku, který odjíždí z Luk pod Medníkem v 17.55. Průvodčí zahlédl cvičevým okem tlupu trampů deroucí se do vagonu a ucítil v sobě jaroost ohare. Pospíšil si s proštípováním jízdenek aby byl co nejdřív u nich. Dobře tušil, že alespoň někteří cestují bez jízdenky. Vstoupil do kupé, s rutinou zavcaval kleštičkami: "Jízdenky prosím!"

Kupé bylo prázdné. Jen u okna seděl tramp v pletené vestičce. Podal lístek. Průvodčí očekával lavice narvané drsnými mladíky a hlasný projev kytary - a byl tedy překvapen. Pak jeho oči zabloudily k policím na zavezadla. Police byly plné. Naplněné k prasknutí usárnami, kabáty, žracáky a všemi možnými trampskými nezbytnostmi.

"Kdepak jsou?" zaržál průvodčí. "Schovali se na záchodě nebo probíhají uličky? Hned si je najdu - černé pasažéry."

"Žádní nejsou" řekl chladně mládenec "věci co vidíte patří mně. Včera jsem to všechno koupil."

Průvodčí zafuněl a vyrazil na lov. Postupně ubíhaly stanice, až se za okny objevilo pražské



"A co byste řekli tomu," pokračoval a lehce se zhoupł na patách "mít Alana jako šerifa?"

Překvapeně jsem mrkl na Kida, ten se po-  
díval na Péťu.

"Nemyslete si, že jezdím s každým, kdo mě pozve" řekl Alan. "To vědí všechny osady, kde jsem šerifoval. Byly větší než je ta vaše, to mi věřte. Praly se o mne, ale já si rád vybírám."

"Jednou jsi říkal, že jsi z Kostelce" ozval se Kid. "To je přece od nás moc daleko."

"Mně to nevadí, prostě bych přijel za vá-  
ma" usmál se Alan. Byl to hezký úsměv, ale Kid nechodil do kina, takže ho neoceníl.

"Na sleziny bys určitě nemohl jezdit" namítl Péťa.

"Pro Alana dálka nic neznamená" řekl Alan důrazně. "Tak co, berete?"

"My vlastně nevíme, jestli tu osadu vůbec založíme" odpověděl Kid. "My ti pak řekneme."

Alan nás změřil chřestýším pohledem a ode-  
šel. A od té doby jsme o založení osady nemlu-  
vili.



+ + + + + + + + + + + + + + + + + + + + + +  
+            S T Ř Í B R N Ý            +  
+            P U Š K V O R E C            +  
+ + + + + + + + + + + + + + + + + + + + + +

V koutě Drábkovíc zahrádky dozrály hrušky máslovky. Když šel Poklička se Šakalem kolem štouchli do sebe a to štouchnutí bystře sledoval starý Drábek, schovaný za hradbou polínek. Honem pospíchal do stavení. Zeť seděl nad stereo aparaturou, v ruce šroubovák a tvářil se rozmrzele.

"Pořád na to nemůžu přijít," postěžoval si. "Něco tam překáží a já nevím co."

"Jen spravuj, ať si zase brzy můžeš pauštět ten svůj bygbít" ušklíbl se děda a hbitě vylezl na půdu, kde měl svou soukromou dílničku.

"Tak už jsou tady" šeptal si vesele a rychle rozkládal nástroje. "Letos na vás nastražím past, jakou jste ještě neviděli. Chtěli byste hruštičky? Jen přijďte! Já vás přivítám."

Ztichl a zaposlouchal se. Zezdola se ozývalo temné vrčení. Tak to už na ten desetník přišel, povzdechl si děda. Dřevěné schody zaskřípaly, z podlahy vyrostla zeťova hlava.

"Jen si to představte," řekla hlava, "zapadla mi do soukolí mince. Jak se tam mohla dostat?"

"Musíš bejt holt vopatrnější na peníze" řekl děda a rychle si hleděl své práce.

Šakal s Pokličkou seděli na stráni pod dřevěnou zvoničkou a dívali se dolů do Drábkovy zahrádky. Varovné vrčení magnetofonu neslyšeli, a když zaburácely reproduktory nadskočili leknutím.

"Mladej si zase pouští tvrdej beat na plný pecky" řekl Poklička. "Ávej pozor, za chvíli se Drábek poběží schovat do hospody."

"Co uděláme s těma hruškama?" zeptal se Šakal. Poklička se poškrábal na nose. Každý rok, když dozrály hrušky, brali Drábkovu zahrádku útokem, neboť tam byly plody nejšťavnatější a nejchutnější. Přes plot lezli v noci a pravidelně upadali do pastí, které jim vynalézavý důchodce uchystal. Postupně absolbovali maskované jámy, důmyslné samostříly a větve pomazané lepem. Drábek si na to tak zvykl, že se těšil na dozrávání hrušek jako malé dítě a trávil volný čas vymýšlením dalších pastí.

"Mám to už celý promyšlený. Tentokrát nás nechytne a zvítězíme! Máš žracák?"

Zeť se podívil, když vyšel na zápraží

a spatřil na hrušni dva zálesáky v plné práci. Zavolal nahoru, cože tam dělají a Poklička odpověděl: "Váš děda nás prosil, abysme mu ty hrušky pomohli očesat."

"Ale - vždyť než šel do hospody tak nic neříkal - a nakonec byh mu je natrhal sám!"

"Na vás to prej nemůže chtít, polámal byste si nohy!" řekl Šakal a tvářil se velmi vážně. Mládenec se začervenál, rozpačitě přešlapoval a pak zmizel v domku. Šakal a Poklička pilně česali dál. Naditý žracák si pak opatrně odnesli a do večera se to rozneslo po Podkosti. Starý Drábek nejdřív láteřil a hrozně vyváděl, a pak zalezl do stavení jako krtek a ignoroval celý svět. Trucoval.

"Udělalí jsme chybu" komentoval to Poklička. "Kdybysme se chytili do nějaký tý jeho slavný pasti udělali bysme mu radost a hrušky by nám dal stejně."

"To snadno napravíme" řekl Šakal lehkomyslně. "Seženeme náhradníka. Pojď se mnou."

V hospodě bylo prázdko, ospalý výčepní se povaloval u pípy a vzađu vegetovali dva trampové. Jeden byl Fred Zápaďák.

"Jestli ti chutnaly ty hrušky, tak vím kde sou" řekl bez úvodu Šakal. Fred po něm vrhl podezřívavý pohled.

"S váma nechci nic mít. Mě stačej mý

porcelánový zuby," řekl. Druhý tramp se zájmem naslouchal a zeptal se:

"To sou ty máslovky, jo?"

"Jistě," přitakal Šakal. "Druhá zahrada za kapličkou. Psa nemaj a hruška stojí hned u plotu."

"Neskákej jím na špek Tome" zavrčel Fred.

"Je to nějaká podrazárna."

"Jestli seš fakt frajer tak to zkus" řekl Šakal Tomovi. "My sme si vocaď přinesli plnej žracák. Ale musí se tam v noci, ve dne hlídaj."

Šakal s Pokličkou se zvedli a odešli. Druhý den se rozkřiklo, že u Drábků kradli v zahradě a zloděj byl chycen při činu.

"Něvíte co si zas starej Drábek vymyslíl?" útočil Šakal na hospodského Korejše. Tloušťík se uchechtl a řekl:

"Železa. Starý poctivý železa na škodnou. Sám jsem mu je sundával z půdy."

"A nevíte náhodou," vmísil se Poklička.

"Jestli se tomu klukovi něco stalo?"

"No to víte, železa sou převít ..."

Šakal a Poklička letěli jak na křídlech k Drábkům. Děda kouřil na lavičce fajčičku a tvářil se nevraživě.

"Tak co dědo, užil ste si letos zlodějá, co?" veselě řekl Šakal. Drábek vyndal fajfku z úst, odplivl si a řekl:

"Jo, bylo to moc pěkný. Ale ten čundrák si

vodřel nohu, nemůže s tím chodit a tak ho mám na krku. Cpe se buchtama a zeťák je celej šťastnej - von se prej taky zajímá vo tu randálovou muziku."

Z otevřeného okna se do zahrádky začalo šířit varovné vrčení.

"Tak vidíte, už zase začínaj. A jsou teď na mě dva!"

Vzápětí se beat rozburácel. Okna drnčela a s omítky se drolil písek.

"Já jdu do hospody, počte se mnou" zařval děda.

"My vám zplatíme panáka" hulákal Šakal. Dali se na útěk.

o o o o o o o o o o o o o o o o o o o o o o o

# CO JSEM NAŠEL V LESE

o o o o o o o o o o o o o o o o o o o o o o o

Na kmeni jedle, na pahýlu suché ulomené větve viselo žebíradlo. Vlastně to byla prastará lovecká brašna z tvrdé pokroucené kůže. Vršek byl ozdoben srstí, z níž čouhalo něco jako kopýtko. Brašna jen ztěží držela pohromadě. Řemen, na kterém visela byl několikrát přetrhaný a sešíváný pokaždé jinou nití. Jenom pár obrovských stehů ho drželo na rozpáraném boku.

Rozhlédl jsem se. Nikde nebylo ani živáčka, viděl jsem jenom kmen, y slehlou lesní travu a maliní. Podíval jsem se na žebadlo a zjistil jsem, že není prázdné. Z rozpáraného boku visel cancák. Když jsem se ho dotkl, vypadl úplně a zůstal mi v ruce. Byl to velký cancák, skoro jako kniha. Obal tvořila králičí kožešina. Zmocnila se mě zvědavost a už jsem v něm listoval. Jen zázrakem jsem zachytil rozpadlou vazbu - cancák, stejně jako brašna, byl na rozpadnutí.

První stránka je kolem dokola ohořelá a ozdobnými písmeny tu stojí: "CANCÁK - Samotář Johnny". Pod tím je nakreslená krajinka, jejíž hory jsou příliš vysoké, stromy ~~příli~~ všechny stejné a řeka připomíná žížalu. Vedle na deskách majitel vyhrožuje: "Když vytrhneš list, urazím ti ruku!" To mě rozveselilo. Na další straně jsem objevil pravdivou větu: "Z okna hospody přírodu nevidíš! Vtesal šerif Hoom!" Hledal jsem něco krásného a našel jsem tramping, promlouvala další stránka. Obracel jsem listy a viděl jsem další zápisy a kresby. Našel jsem básničky, nedbale přilepené výstřižky, zvadla, novoročenky a fotografie. Každý list byl využitý do posledního bílého místečka, aby seš do cancáku vešlo co nejvíc. Na konci zbý-

valy jen dva prázdné listy. Zapomněl jsem říct, že cancák měl i záložku. Byl to proužek pevného plátna, s plechem na koncích. K záložce byl navázán svazek camradel. Všechno jsem si prohlédl a cancák vrátil zpátky do brašny.

Odcházel jsem nerad. Každou chvíli jsem se otáčel, jestli brašna na kmeni ještě visí. Ušel jsem jen kousek, když proti mě hnal supící, rychlou chůzí zčervenalý tramp. Kámen mi spadl ze srdce. Odpověděl jsem na jeho udýchané ahoj a šel jsem klidně dál svou cestou.

o o o o o o o o o o o o o o o o o o o o o o o

### PŘÍBĚH POTLACHU, KTERÝ SE NEKONAL

o o o o o o o o o o o o o o o o o o o o o o o

#### PÁTEK

- 19.49 Příjíždí lokálka. Vystupuje šerif, Sam, Bobřík, Dáša, Stopař, Vráťa a Kotel - osada pořádající oheň k 3. výročí trvání.
- 23.00 Osadníci odcházejí z hospody, Kotel po čtyřech. Šerif směřuje noční pochod hustým lesem, úvaha o účincích alkoholu. Dáša se chichotá.
- 23.21 Bobřík upustil jedinou baterku a šerif na ni šlápl.

- 23.40 Po 19 minutách pochodu Kotel narazil na kmen habru a rozbil si bradu. Šerif se pokouší zapálit oharek svíčky, ale má mžitky před očima.
- 23.45 Kotel chce umřít a rozdává svoje věci.
- 23.49 Sam se ztratil v temném hvozdě.
- 23.52 Vráta s výkřikem "Pozor voda!" padá do louže a pokouší se plavat. Šerif ho táhne za sebou. Úvaha o smrtelných úrazech alkoholiků.
- 24.00 Bobřík tvrdí, že pochoduji pořád dokola.
- 00.01 Sam se svýkřikem "Jsem upír!" zneřádnání ze tmy vrhá na Dášu. Dáša ječí strachy.
- 00.26 Šerif zjistil, že zabloudili.
- 00.30 Kotel leze na strom hledat perníkovou chaloupku.
- 00.32 Kotel padá.
- 00.51 Dáša odmítá dál se potácet tmou.
- 01.00 Bobřík tvrdí, že všichni chodí v kruhu. Šerifova úvaha o trampské sounáležitosti.
- 01.42 Bobřík objevil camp. Osadníci urychleně zalehnou.
- SOBOTA
- 11.30 Dáša se probouzá. Když vidí, že ostatní ještě spí, usíná taky.
- 13.16 Šerif se vzbudil a žene osadníky ze

- spacáků. Posílá Stopaře na nádraží.
- 13.38 Dáša vaří houbovou polévku. Šerif si ji vařící vylévá na holeň. Poskakuje na jedné noze a kleje.
- 14.01 Bobřík a Sam jdou pro dříví na hranici.
- 14.02 Šerif si vzpomněl, že nechal ceny ve vlaku.
- 15.03 Sam a Bobřík přinášejí náruč klestí. Šerif se rozhodne, že hranici postaví ti, co na potlach přijedou.
- 15.51 Sam si jde na chvíli do spacáku zdřímnout.
- 16.12 Vrací se Stopař s tím, že nenašel nádraží.
- 16.30 Dáša poznamenává, že tak pozdě odpoledne by už měl někdo na potlach přijít.
- 16.41 Došly cigarety.
- 16.42 Kotel a Vráňa jdou do hospody pro Sparty.
- 17.10 Dáša poznamenává, že je divný, že ještě nikdo nepřišel. Šerifova úvaha o tom, že holky na vandr nepatří.
- 18.31 Stopař jde pro smálu na řágule.
- 19.10 Šerif poznamenává, že je divný, že ještě nikdo nepřišel.
- 19.42 Bobřík zjistil, že na zvadle je chyba v datumu. Šerif dává hlavu do dlaní ostatní stojí mlčky kolem.
- 19.45 Vrací se Stopař s tím, že smálu nenašel.



Prošacoval kabát a vtiskl Kidovi do ruky starý los. Kid se chtěl bránit, ale když poznal, že opravdu nejde o peníze, lhostejně zastrčil los do kapsy. Stařík ho za to srdečně objal a zavalil ho oblakem rumové vůně.

"Kam jedeš trampe?"

"Nikam," odpověděl Kid.

"Ty čekáš na ženskou, že jo? Mně klidně můžeš říct pravdu, já si to zazdím do srdce," dorážel stařík. Kid zavedl řeč jinam.

"Vyž děláte na nádraží?"

"Co dělám? Nic nedělám, jsem v důchodu," hulákal stařík.

"Tak proč nosíte uniformu?"

Děda se nahnul blíž a zašeptal: "Hlídám dodržování jízdního řádu. Každý den ho hlídám. Třeba dneska, osobní z Liberce, příjezd v 10.20 měl šest minut zpoždění. Tak jsem výpravčímu vynadal, aby si dráha hleděla pořádku."

Vytáhl z kapsy náramkové hodinky navlečené na provázku a pokračoval: "Už tu měl bejt rychlík voď Prahy. Já zas vletím na výpravčího. A to mi bába říkala, že se nesmím rozčilovat."

Kid začal tušit, že se dědy hned tak nezaví. Za nádražím zahvízdel vlak.



-----  
Prach se leskl na slunci, usedal na okenní rámy stanice a pistolníkova ramena. Jak zvolna přecházel u kolejí, bylo slyšet jen skřípání písku a tiché cinkání ostruh. Ze stanice se vypotácel starý opilý kovboj. Pistolník se zastavil a upřel na něho nic neříkající pohled. Ten zatlačoval kovboje, zpátky, až se zděšeným kviknutím zmizel ve stanici.

Na obzoru se objevil proužek kouře, pod ním malá barevná krabička. Rychle se blížila ke stanici. Pistolník se narevnsal varmenou a lehce opřel pažbačku o pouzdro s pistolí.

-----

Vlak zastavil, jako na povel se rozletěly dveře vagonů a lidé se tlačili ven. Steřík se v tom rámusu cítil jako rybička, nadšeně se rozhlížel kolem. Z jednoho vozu saskákali tři trampové, v čele se nesl dlouhán se širokými rameny. Úzké světlomodré džíny měl zastrčené do kadeř, u boku se houpal stočený dlouhý bič. Kráčel kolem Kidovy lavičky a pozdřevil ho jen tak koutkem úst. Druhý tramp se před Kidem uchechtl, přejel si prsty přes sponu pásku jak když hraje na pomyslné struny a vykřikl: "Drnky drnk!"

Kid ho nevnímal. Vzadu totiž zahlédl střapatou pečlivě odbarvenou dívčí hlavu.

---

Vysoký muž sestupoval se schůdků oranžového vagónu a klidně si navlékal tenké rukavice. Pistolník se nachýlil kupředu. Za okny se krčili cestující a ticho rušilo jen těžké oddechování lokomotivy. Vysoký muž se seběvědomě usmíval. Otočil se do vagónu, kde stála mladá blondýnka v bílých šatech a slaměným kloboučkem v ruce a okázale se uklonil. Také pistolník se díval tím směrem. Potom elegant sáhl po zbrani a pistolník vystřelil dřív.

---

Střapatá trampka si nesla usárnu zářící novotou a hlavičku držela pěkně zpříma. Kid radostně vyrazil s levičky, ale trampka se naněj jen bezvýznamně usmála a obešla ho velkým obloukem. Než se vzpamatoval, připojila se k dlouhánovi s bičem a spolu s ním zmizela v nádražní dvoraně. Kid zůstal třet na nástupišti.

---

Blondýnka v bílých šatech se na ležícího elegána ani nepodívala. Naopak se zdálo, že má oči jen pro pistolníka. Musela si stoupnout na špičky, aby ho mohla políbit

na tvář. Pistolník ji vysadil na koně  
a odjížděli daleko do pláně.

---

Děda přicupital ke Kidovi, plácl ho do  
zad a zeržál: "Co je? Ty sis ji našel a von  
ti ji přebíral?"

"Nechte mě" zavrčel Kid. Hodil si usárnu  
na remeno a zamířil k soupravě, která poma-  
lu najížděla na nástupiště.

"Kam jedeš?" volal za ním stařík.

"Někam jinam!" zněla odpověď.

"Já jdu na výpravčího, aby tvůj vlak  
pustil na čas," řekl stařík. "Já už na to  
dohlídnu!"

Zamával Kidovi oběma rukama a odklopytal  
do dvorany.

o o o o o o o o o o o o o o o o o o

V E Č E R

U

R Y B N Í K A

B L Í Z K O

H O S P O D Y

o o o o o o o o o o o o o o o o o o

Před hospodou U Korejšů, kam ještě dopadá světlo z výčepu, povaluje se ve stínu kaštaná stará ohlazená lavice. V sobotu večer, když je uvnitř nabito, vyhání sem Korejš přebytné hosty. Tady jednoho večera Ringle Kid a Samotář Péťa večeřeli rybičky a z plechovky je dovedně nabírali špičkou bajonetu. Na opačném konci lavice vedle obrovského rance odpočíval horolezec, jehož lýtka zdobily ostře červené podkolenky.

Trampové dovečeřeli, zrovna když horolezec si šel pro další pivo a dali mu tedy i svoje kelímky. Ve výčepu byla jen rozcuchaná trampka v čer. né králičí vestičce. Opírala se o pult a skučela:

"Dejte mi rumá!"

Korejš se podíval ke vchodu, a když uviděl, že vchází horolezec otočil oči k nebi a řekl:

"Tohle mi dělá celej večer. Já za to nemůžu, tak mi sem už přilezla. Já jí nena-lejval."

Horolezec kývl hlavou, jakože proti němu nic nemá a položil na výčep kelímky.

Dveře naproti se otevřely a s oblakem dýmu a řevem rozjařené hospody vešel svalnatý vandrák. Beze slova chytil holku za

límeč a strčil ji zpátky do zakouřené a bouřící místnosti. Dveře se zavřely a bylo zase ticho. Kgrejš pohoršeně zavrtěl hlavou a řekl:

"Viděl jste to?"

Horolezec se usmál, sebral kalímky a opatrně je odnesl pod kaštany. Když předával pivo Péčovi a Kidovi řekl:

"Poslyšte, my jsme se dneska už viděli což?"

Péča řekl, že ne.

"Ale ano," trval na svém horolezec. "Vy dva jste na mne pokřikovali na Vodní věž."

"Pokřikovali?" opakoval nedůvěřivě Ringle Kid.

"Pokřikovali a pitvořili se. Volali jste: Ahoj Červená punčocha! Pozor lavina! Nešlápni si na tkaničky a jiné věci, které nebudu opakovat."

"No tak seš pro nás Červená punčocha, a co má bejt?" řekl sveřepě Ringle Kid.

"No nic" řekl horolezec a odklidil se na svůj konec lavice. Všichni tři pak mlčeli a jen tak se dívali na úplněk pěkně ozářený zarostlý rybník a temný pás lesa kolem.

Před půlnocí se z hospody vyvalil dav

trampů a postupně se ztrácel ve tmě. Ringle Kid, Péťa a horolezec se začali zvedat.

V hospodě se zhasínalo. Mezi posledními vyšla ze dveří holka v králičí vestičce. Chvilí jí trvalo, než se dostala přes práh a mezitím byli ostatní i se svalnatým van-drákem pryč. Odvážně se tedy odkymácela za nimi.

Červená punčocha si to rázoval po travnatém břehu, Kid a Péťou, kteří měli stejnou cestu šli kousek za ním. Obě koukali na zem, aby náhodou nezekopli a ve tmě se neskutáleli do vody, a tak když se horolezec zne-načání zastavil, málem do něj naletěli.

"Hele, ona se chce utopit!" zašeptal horolezec.

Po krk ve vodě stále několik metrů od břehu holka z hospody. Malátně zvedla ruce nad hlavu, jakoby si chtěla sáhnout na měsíc a chvílemi se nořila pod hladinu.

"Co je to?" podivil se Péťa, který potmě špatně viděl.

Červená punčocha už běžel po břehu a volal přes rameno:

"Hoďte sebou, ta ženská se topí doopravdy!"

Trampka zahlédla na břehu tři postavy, přikryla si dlaněmi obličej a začala vriskat.

Potom se zaklonila dozadu a zmizela pod hladinou. Horolezec svlékl bundu a boty a vrhl se za ní. Zachytil ji když se vynořila a táhl ji ke břehu. Začala se s ním prát a snažila se dostat do větší hloubky. K zápasu v rybníce se připojili oba trampové a společnými silami ji přemohli a vynesli na břeh.

Ze všech voda jen crčela. Holka svírala Ringle Kida kolem krku a vztekla s ním cloumala. Horolezec ji popadl a rázně usadil pod stromy.

"Teď byste se měli o svou nehorázně opilou kamarádku postarat" posmíval se.

Péťa s Kidem stáli bezradně vedle, s rukama svěšenýma a nevěděli co počít.

"Rozdělejte oheň, budeme sušit," řekl Červená punčocha a šel si do batohu pro tepláky. Trampové na tom byli hůř. V mokřích manšestrákách, při světle baterky nasbírali klacky a rozdělali oheň. Přitom zapomněli na svou rusalku a ta využila jejich nepozornosti. Najednou vyskočila, popadla Péťův rozbalený spacák a vyrazila k vodě. Pohotový horolezec jí podrazil nohy. Zkroutil jí ruce na zádech a

volal o pomoc. Než však trampové přiběhli, stačila během rvačky hodit do rákosí Pětávigelit, sirky, ponožky a svou občanku. S příšerným smíchem se pak nechala odnést ke stromu a tam ji horolezec přivázal za nohu.

"Nerozváže si to?" strachoval se Kid.

"Tenhle uzel a ve tmě nikdy" odpověděl horolezec. Péťa mezitím musel znovu do vody a lovil svůj majetek.

Trampka seděla tiše a dívala se do ohně. Prameny mokrých vlasů jí padaly přes tvář a voda z nich kapala na kožešinou vestičku, která teď vypadala jako lavičnick.

"Kluci neblbněte," řekla najednou klidným ~~klidným~~ hlasem. "Neblbněte a dejte mi rumá."

"Dejte mi rumááá!" rozječela se na celý les a když jí Péťa přitiskl dlaň na puskuusla ho, až zařval bolestí.

Horolezec se potutelně usmíval a balil věci.

"Ty chceš jít pryč? Ty nás tu s ní necháš?" vykřikl Ringle Kid.

"Nechám. To máte za to pokřikování. Až se uklidní, pokuste se ji nějak dostat do spacáku, třeba se z toho vyspí. Takhle vám

brzy nastydne."

"A nemoh bys tu zůstat? Seš přece jen starší a silnější a spíš s ní zatočíš," žádal Péťa. Červená punčocha ale přívětivě pokynul na pozdrav, zavolal: "Bacha na lavinu!" a zmizel ve tmě.

Trampové na sebe beznadějně pohlédli.

"Zrádce," zašeptal Kid. "Zas tak sprostý jsme na něj přece nebyli."

"Mně je zima jak mi všechno studí" řekl Péťa. "Ale mám nápad. Odvážem ji a nebudem si jí všímat. Třeba se sebere a půjde ke své partě. Hele, teď se kouká docela rozumně."

Nápad ihned realizovali. Nevšímali si jí. Trampka chvíli seděla bez hnutí. Pak jako když střelí se vymrštila, přeletěla hráz a už byla v rybníce. Koukala jí jen hlava a ještě i ta chvílemi mizela. Péťa a Ringle Kid na ni zděšeně volali s břehu. Pevně doufali, že dostane rozum dřív než se utopí. Do rybníka se jim už nechtělo. Holka to pochopila a pomalu doplávala na mělčinu.

"Už nechci umřít, ani nechci ruma," řekla zase tím klidným hlasem. "Vytáhněte mě."

Rozradostnění trampové jí hned podali ruce aby mohla vylézt. Než se však stačili

vzpamatovat, pevně je chytla a strhla za sebou. Sama se vyškrábala na hráz, vřískala nadšením a házela ze ní všechno co jí na skromném tábořišti přišlo pod ruku.

"Už jsme se zase namočili a mě je zima" řekl Péťa, když se postavili na nohy, "teď ti chce Kide hodit na hlavu něco co vypadá jako můj foťák. Jestli ho chytíš jsem ti do smrti zavázán."

"Tak za prvé: ode dneška nebudem pokrýkovat na horolezce," pravil Ringle Kid a těsně nad hladinou zachytil letící stín - byl to opravdu fotoaparát. "Za druhé jsem se právě přesvědčil, že alkohol nepatří do přírody. A za třetí - bacha teď našla můj ešus, ten půjde hned ke dnu - za třetí ruším zásadu, že se ženský nebijou."

"Vřele s tebou souhlasím" volal Péťa a už se drápal na břeh. "Přisámpajda že se na rum už ani nepodívá."

Společně se rozběhli dát holce co proto.

o o o

Ráno se Červená punčocha vracel prosluněným lesem k rybníku a blízko hospody spatřil milou idylku: Kid vařil v ešusu snídani, Péťa krájel bajonetem patku chleba na tři díly a trampka, učesaná a vymydlená seděla

mezi nimi. Na okolních větvích se sušilo prádlo. Červená punčocha přišel blíž a řekl:

"Tak co, jak se máte?"

Přisedl si k trampce a zeptal se:

"Pamatuješ se na mě?"

Holka zavrtěla hlavou a horolezec užasl. V noci si neměl čas všimnout jejího obličeje, zvláště když přes něj pořád visela houština vlasů. Ale teď když je odhrnula viděl velice pěknou pravidelnou tvář, takovou jaké mají mrkací panenky. To snad ani nemohla být ta namazaná rusalka!

"Dávej pozor," řekl Kid a otočil se k holce. "Řekni mu jakéj je rum!"

"Ošklivej," řekla poslušně trampka.

"A co se ti stane, když ho budeš pít?"

"Přide na mě všelijaký neřádek jako třeba myši a tak" odpověděla.

Kid vítězně pohlédl na horolezce. Ten uznale souhlasil a řekl:

"Víte, že na tom včerejšku máte svou zásluhu taky? Museli jste ji přece v hospodě potkat."

"Byla tam přece se svojí osadou," namítl Péta.

Červená punčocha se zasmál.

"Vy trampové jste samý kamarádství, ale jeden druhýho si nevěimnete!"

"A vy zas vykládáte jen o samejch mon-blankách," odsekl Kid.

"A vy se umíte nad vším jen ofrňovat!"

"Vy si zas taháte do vlaku nemožný bágly a člověk se vo ně může přeražít!"

"U vás je dobrej jen ten, kdo se umí bláznivě oblíkat a pořádně vytahovat!"

Kid soptil, ale na nic už nepřišel. Červená punčocha se usmíval s převahou vítěze.

Pěťa je poslouchal jen na jedno ucho. Překvapeně se díval na trampku, která pomalu odešla k odložené bleděmodré ohromné krosně a přešlapovala kolem ní. Pěťu napadlo, že třeba ještě není při smyslech, ale vyčkával. Trampka se ohlédla, jestli horolezec ještě diskutuje s Kidem. Pak vzala krosnu, klidně ji odtáhla na hráz a svalila do vody. A jakoby nic odcházela k hospodě U Korejše.

"No nazdar," vydechl Pěťa a vyskočil.

"Já se na to vykašlu!" zařval horolezec. Přihnali se k rybníku ve chvíli, kdy ranec klesl na dno.

o o o o o o o o o o o o o o o o o o

R O D O C A P S A

Text: KAVČE

Linoryty: JERRY

Báseň na str.2: ROBIN

o o o o o o o o o o o o o o o o o o

Červen 1976